

ПОТОМКА

На Маня М.

Нѣма прародителски портрети,
ни фамилна книга въ моя родъ,
и не знамъ азъ тѣхнитѣ завети,
тѣхнитѣ лица, души, животъ.

Но усѣщамъ, въ мене бие древна,
скитническа, непокорна кръвъ.
Тя отъ сънь ме буди нощемъ гнѣвно,
тя ме води къмъ грѣха ни прѣвъ.

Може би прабаба тъмноока,
въ свилени шалвари и тюбанъ,
е избѣгала въ срѣднощ дѣлбока
съ ифкой чуждестраненъ, свѣтълъ ханъ.

Конски тропотъ може би кѣнтѣлъ е
изъ крайдунавскитѣ равнини,
и спасилъ е двама отъ кинжала
вѣтрѣтъ, следитѣ изравнилъ. —

Затова азъ, може би, обичамъ
необхватнитѣ съ око поля,
конски бѣгъ подъ плѣсъка на бича,
воленъ гласъ, по вѣтъра разлѣнъ.

Може би съмъ грѣшна и коварна,
може би срѣдъ пжтъ ще се сломя —
азъ съмъ само щерка твоя вѣрна,
моя кръвна майчице-земя.